

पञ्च त्रिष्टुभः आद्ययोरन्ते द्वे यजुषी तिसृणामन्ते त्रीणि-त्रीणि यजुषि । हे अग्ने सहस्राक्षः सहस्रमक्षीणि यस्य सः हिरण्यशकलवृषसहस्रनेत्रो मेधाय यज्ञाय ची-
यमानः चयनेन संस्क्रियमाणः सन् त्वमिमं द्विपादं पशुं पुरुषवृषं मा ह्रिंसीः मा
दह हिरण्यशकलैर्वाऽएष सहस्राक्षः द्विपादाऽएष पशुर्यत्पुरुष इति च [७.५.२.
३१.] श्रुतेः । यदि वादनेहा तर्हि मेधं शुद्धं मयुं पशुं तुरङ्गवदनं किम्पुरुषं पशुं
जुषस्व सेवस्व भक्षयेत्यर्थः किम्पुरुषो वै मयुरिति [७.५.२.३२.] श्रुतेः मयुं कृत्स्न-
मृगं वा जुषस्व मयुर्मृगेऽश्ववदनऽइति कोशोक्तिः । तेन मयुभक्षणेन तन्वः स्वा-
लावृपास्तनूः चिन्वानः पोषयन्निह निषीद द्वितीयार्थे तन्व इति प्रथमा । इतो
यजुः ते तव शुक् शोकः संतापो मयुं किंनरं मृगं वा गृह्णतु प्राप्नोतु । किं च यं
पुरुषं प्रति वयं द्विष्मः द्वेषं कुर्मः ते तव शुक् तमृह्णतु ॥४७॥

a. इमं मा ह्रिंसीरेकशफं पशुं कनिक्रदं वाजिनं वाजिनेषु ।

गौरमारण्यमनु ते दिशामि तेन चिन्वानस्तन्वो निषीद ॥

b. गौरं ते शुगृह्णतु यं द्विष्मस्तं ते शुगृह्णतु ॥४८॥

अथाश्वस्य । हे अग्ने इमेकशफमेकवुरं पशुमश्वं मा ह्रिंसीः एकशफो वा
ऽएष पशुर्यदश्व इति [७.५.२.३३.] श्रुतेः । कीदृशं कनिक्रदमत्यन्तं क्रन्दितारं हे-
षमाणम् क्रन्देर्दाधतीत्यादिना [पा० ७.४.६५.] यङ्लुकि निपातः । वाजो वेगो
विद्यते येषां ते वाजिना वेगवन्तः मत्वर्थे इनप्रत्ययः तेषु मध्ये वाजिनं वेगवन्तम् ।
ते तुभ्यमारण्यं वनस्थं गौरं गौरवर्णं मृगं दिशामि ददामि तेन तन्वः चिन्वानो
निषीदिति पूर्ववत् । ते तव शुगौरं गृह्णतु ॥४८॥

a. इमं साहस्रं शतधारमुत्सं व्यच्यमानं सरिरस्य मध्ये ।

घृतं दुहानामदिति जनायाग्ने मा ह्रिंसीः परमे व्योमन् ॥

b. गवयमारण्यमनु ते दिशामि तेन चि० । c. गवयं ते शुगृह्ण ॥४९॥

अथ गोः । अत्र विशेषणद्वयं स्त्रीलिङ्गं शेषाणि पुल्लिङ्गानि व्यत्ययेन उभाभ्यां
गौरेव स्तूयते । हे अग्ने परमे व्योमन् उत्कृष्टे स्थाने स्थितमिमं गोवृषं पशुं त्वं